

Com guanyar la segona batalla d'Almansa



D'esquerra a dreta, Carles Arnal, líder d'Els Verds; Esquerra Ecologista; Toni Roderic, d'Els Verds del País Valencià; Enric Morera, del Bloc; Eliseu Climent, d'Acció Cultural; Gloria Marcos, d'Esquerra Unida, i Agustí Cerdà, d'Esquerra Republicana.

Tot sovint, la història, que segons alguns és cíclica, ens ofereix coincidències ben curioses. Una d'aquestes s'esdevindrà l'any vinent al País Valencià.

El 25 d'abril del 1707, la derrota a la batalla d'Almansa de les tropes austríacistes davant les borbòniques va comportar la pèrdua dels furs, de la identitat pròpia, un preludi d'allò que set anys més tard passà al Principat.

El 25 d'abril del 2007, justament tres segles més tard, els ciutadans valencians tindran l'ocasió de demostrar que la història es pot capgirar, que no és cíclica: el mes següent seran cridats a les urnes i aquestes dictaran qui regirà el rumb del país fins al 2011.

Això pensen Acció Cultural del País Valencià, la Societat Coral El Micalet i la Federació Escola Valenciana, les tres entitats signants d'un manifest que fa "una crida a totes les forces polítiques i socials que aspiren a una renovació de la societat valenciana, en una clara línia d'identitat i progrés, perquè unesquen esforços i presenten als electors una alternativa única, integradora i creïble, que impulse el canvi polític ne-

Aquest dissabte, 6 de maig, els carrers de València acullen una manifestació en favor de la creació d'una llista unitària de l'esquerra nacional que afavoresca un canvi de color a la Generalitat Valenciana. Els partits implicats hi donen suport.

cessari perquè el País Valencià recupere el temps perdut i s'incorpore plenament a un projecte identitari i progressista en el context dels pobles d'Europa". Aquesta crida, de fet, és l'eix

central de la manifestació que aquest dissabte, 6 de maig, té lloc a la ciutat de València.

De manera figurada, les tres organitzacions alerten d'una "nova Almansa", en forma d'"especulació urbanística", d'un Estatut que "no respon a les necessitats reals del nostre poble i margina sectors importants de la nostra societat que no combreguem amb rodes de molí en qüestions tan transcendents com la representativitat a les Corts o els atacs a la unitat de la llengua", i perquè el Govern valencià "pretén fomentar un model [econòmic] provincialista, aïllacionista i degradant de tots els valors d'una societat que hauria de mirar cap al futur".

Un centenar d'entitats s'havien adherit a aquest manifest, a mitjan la setmana passada, quan encara restaven deu dies per a la celebració de la marxa del 6 de maig, que commemora la desfeta del 25 d'Abril. Entre d'altres, hi havien donat suport sindicats, com CCOO; fòrums d'opinió, com ara Valencianisme.com; entitats com Valencians pel Canvi, o col·lectius del món cultural, com per exemple l'Associació d'Actors i Actrius Professionals Valencians o l'editorial Afers.

Convidats i protagonistes. Fins ací els convocants i els que s'hi han adherit. Sense dubte, però, els grans protagonistes són les partits polítics, als quals el manifest demana unitat d'acció en favor del País Valencià. Aquests van celebrar una conferència de premsa conjunta el passat divendres, 28 d'abril, per animar els ciutadans a participar en la diada.

Els líders d'Esquerra Unida del País Valencià, Glòria Marcos; del Bloc Nacionalista Valencià, Enric Morera; d'Esquerra Republicana del País Valencià, Agustí Cerdà; d'Els Verds del País Valencià, Toni Roderic, i d'Els Verds - Esquerra Ecologista Valenciana, Carles Arnal, van aparèixer al costat d'Eliseu Climent, secretari general d'Acció Cultural.

La setmana passada, precisament, Esquerra Unida i Bloc van engegar una sèrie de converses que podrien menar a una llista conjunta. Val a dir que els nacionalistes, tercera força a àmbit municipal, en les dues últimes conteses electorals autonòmiques han quedat a

quatre i dues dècimes de la fatídica tanca del 5% de vots que és necessari superar per ser presents a l'hemicicle valencià. En aquesta ocasió, no volen arriscar, i aposten fort per l'entesa amb el partit de Glòria Marcos.

Els convocants de la manifestació saluden la bona sintonia que va caracteritzar aquesta primera trobada, però alhora recorden tot de casos en què, ben recentment, diversos comicis s'han decantat d'un costat o d'un altre per un estretíssim marge de sufragis. Tant al nostre entorn –el PP va aconseguir la majoria absoluta a la Diputació de València, el 2003, per només 99 vots a Requena; i també els conservadors, per tres centenars de vots, van fer-se amb el diputat decisiu de Formentera, cosa que va evitar la reedició del Pacte de Progrés a les Balears– com ben a prop –Manuel Fraga va perdre la Xunta de Galícia després d'un ajustat recompte de vots d'emigrants, i Silvio Berlusconi no reconeix la seua derrota a Itàlia, de tan mínima que n'ha estat–, cada vot pot acabar decantant la balança d'un costat o d'un altre.

Al País Valencià, que el PP governa des de l'any 1995, podria succeir un fenomen semblant. Si bé la llei d'Hondt afavoreix el partit més votat, també és cert que les últimes eleccions estatals van dibuixar dos blocs –dreta-esquerra– ben igualats, amb majoria, però, del costat progressista.

Així, el percentatge de vot de PSPV-PSOE, EUPV, Bloc, ERPV i Verds va superar de tres punts el del PP, que, no obstant això, va recollir el seu segon millor resultat de la història, només per darrere de les eleccions –també estatals– del 2000.

Una plataforma progressista i nacionalista unitària al marge dels socialistes podria rendibilitzar al màxim cada vot delerós de canvi. Aquest és el missatge que els convocants transmeten a uns partits que, de moment, ja han decidit caminar units el 6 de maig pels carrers de València. L'assistència massiva dels ciutadans significaria, també, un suport decidit a la hipotètica llista "a la italiana", a la recerca d'un fi comú, desitjat per tots ells.

Segons el lema de la manifestació: "Un canvi és possible: fem-lo realitat."

Víctor Maceda

'Catalanes que hablan de Cataluña'

EL CIRC DE LA FAMÍLIA BRUNETTI

Envieu les vostres perles a circbrunetti@eltemps.net



L'Oriol de Barcelona ens confessa que l'altre dia es va comprar un exemplar de la revista *Época*. Diu que, malgrat les nostres advertències, encara està "afectat" i ens recomana l'article "Cataluna: La resistència toma la Red" per les animades que diu i per la "qualitat" periodística amb què està redactat.

Realment, el reportatge és digne d'estudi a les facultats de Periodisme. La tesi de l'autora és la següent:

"Las presiones nacionalistas en torno a los medios de comunicación de Cataluña no han logrado silenciar la voz de los catalanes no independentistas. Su resistencia al Estatuto cada vez ocupa mas espacio en Internet."

Ja ho ha dit tothom, això: Internet és sinònim de comunicació en llibertat. Un indret que, en casos "extremes", com el que es viu a Catalunya, esdevé l'últim reducte.

"La blogosfera nació con vocación de libertad. Y esa misma vocación es la que permite que, en un entorno como el catalán –en el que la mayoría de los medios de comunicación están sujetos a la disciplina y a las consignas tanto del tripartito como de nacionalistas e independentistas–, haya ciudadanos que libremente puedan no sólo expresar, sino también publicar sus ideas. Sin censuras previas ni represalias posteriores."

Us heu situat/ambientat? Podeu sentir el frec dels grillons penosament arrossegats pels represaliats? Bé, el reportatge no té res de gaire especial, és una altra tassa del brou de tota la vida. Ara bé, li hem de reconèixer alguns aspectes "simpàtics", per dir-ho d'alguna manera. Paràgrafs com aquest:

"Tampoco es difícil toparse con blogs de políticos catalanes del PP. [...] Lo que ocurre es que, al estar adscritos sus autores al Partido Popular, es inevitable identificarlos con su formación."

Certament, no és gens difícil de trobar-se amb blocs de polítics del PP..., ni del PSOE, ni de Forza Italia! Només cal... buscar-los. Per altra banda, és estrictament certa l'observació de la periodista: quan un polític està adscrit a una formació i té un bloc per difondre el seu ideari, és inevitable que l'identifiquem amb el seu partit. Ves que no hagi publicat el bloc per això!

Tal com deia l'amic lector, "L'article no té pèrdua!" I el contingut? Igual de bo. Enmig de fotomuntatges amb cadenes i grillons quadribarrats, l'autora ressenya les adreces d'aquests sagraris de la resistència: una delegació d'Hazteoir.org que, en principi, es fa des del Principat, el bloc d'Iniciativa no nacionalista, besona univitel·lina (fins al punt de ser impossible de diferenciar) de Ciutadans de Catalunya. Una altra adreça dels mateixos taxidermistes, el web de Convivencia Cívica, aquella fundada pel Vidal Quadras, Veïns de Catalunya i un parell d'adreces més que, ni amb tota la bona voluntat del món, hem aconseguit de trobar. En total, unes quantes pàgines que apleguen els "resistents" de sempre.

Això que dèiem, Internet és la plataforma d'expressió de les veus reprimides, l'indret on es legitimen amb els visitants i els usuaris. De moment, en aquests llocs no hem vist més que unes desenes d'usuaris inscrits, però si no defalleixen, poden arribar, per exemple, als més de 8,5 milions d'internautes que a través del lloc www.pixyland.org/peterpan fan costat al seu *webmaster* que assegura que Peter Pan existeix i és ell mateix! (No us perdeu les fotos.)



Col·labora amb nosaltres i guanya el llibre de la família Brunetti

Cada setmana regalarem el llibre *El circ de la família Brunetti* a la millor troballa. Feu arribar les vostres perles a circbrunetti@eltemps.net (en qualsevol format: vídeo, text o arxiu sonor) o, per fax, al 932 384 263, amb les dades de la "troballa" (mitjà, data, secció, programa, autor...)